

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 240/2023
17.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др. Илије Зиндовића, Марије Терзић, Зорана Хаџића и Весне Субић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Жаклина Митровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1250/22 од 20.06.2022. године, у седници одржаној 17.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1250/22 од 20.06.2022. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1250/22 од 20.06.2022. године и пресуда Првог основног суда у Београду П1 6087/21 од 02.12.2021. године, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћених зарада, за период од 28.12.2014. године до 28.12.2018. године, исплати појединачно одређене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате као и да му надокнади трошкове парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 45.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 6087/21 од 02.12.2021. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу, на име накнаде штете због неисплаћених зарада, за период од 28.12.2014. године до 28.12.2018. године, исплати појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе наведене у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 326.250,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 1250/22 од 20.06.2022. године, ставом првим изреке, одбио, као неосновану, жалбу тужене и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 6087/21 од 02.12.2021. године. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује применом одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд налази да су испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 18/20), за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, имајући у виду различиту судску праксу апелационих судова у истој чињенично правној ситуацији, па је ради потребе уједначавања судске праксе донео одлуку као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни суд је утврдио да је ревизија тужене основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене од 2009. године, на неодређено време, истовремено је радио и у косовској полицијској служби, у којој је радни однос засновао 2005. године. До јуна 2013. године тужилац је примао плату од Републике Србије - МУП и плату за рад у косовској полицији, коју је наставио редовно да прима и након јуна 2013. године. Носио је униформу косовске полиције, као и наоружање. Решење о заснивању радног односа код тужене тужиоцу није уручено из безбедносних разлога. Након јуна 2013. године, тужена је обуставила исплату новчаних давања тужиоцу. Решење о престанку радног односа није му достављено, с тим што је одјављен са евиденције Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање 31.05.2013. године. Вештачењем је утврђена висина износа плате коју би тужилац остварио у периоду од 28.12.2014 . године до 28.12.2018. године, да је наставио да ради код тужене.

Код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су усвојили тужбени захтев тужиоца. Закључили су да је тужена у обавези да тужиоцу накнади претрпљену штету у виду неисплаћене зараде, применом материјалног права из члана 154. Закона о облигационим односима и члана 164. Закона о раду, јер тужиоцу није донето решење о престанку радног односа, због чега је без правног основа тужена обуставила исплату плата тужиоцу у спорном периоду.

По схватању Врховног суда, овакав став нижестепених судова није правилан.

Погрешан је став нижестепених судова да тужена, као послодавац, није регулисала радноправни статус тужиоца у складу са законом, те да га је на овај начин онемогућила да ради и остварује плату. Тужиоцу је радни однос код тужене престао одјавом са обавезног социјалног осигурања 31.05.2013. године и обуставом исплате плата. Од тада је тужилац имао или могао имати сазнање за евентуалну повреду права, па недостављање решења о престанку радног односа није од утицаја на могућност да у законском року покрене спор пред надлежним судом. Тужилац није доказао ни да је

након одјаве са обавезног социјалног осигурања и обуставе исплате плата обављао фактички рад за тужену, па није имао основ за исплату плата и других примања сагласно одредбама 146. до 147.б Закона о полицији важећег до 04.02.2016. године и чланова 184. до 187. Закона о полицији важећег од 05.02.2016. године. Престанком радног односа решен је његов радноправни статус код тужене, па тужиоцу није ускраћено право да зараду остварује радом код другог послодавца. Такође, тужилац свој захтев заснива на наводима да је фактички обављао рад за тужену, али да је био запослен у другим институцијама у којима је остваривао (и даље остварује) право на зараду, занемарујући да радни однос не може да се заснује код два послодавца ван случајева прописаних чланом 41. Закона о раду.

Са изложеног, применом одредбе члана 416. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Тужена је успела у поступку по ревизији па је на основу одредбе члана 165. став 2. у вези члана 163. став 2, 53. став 1. и 154. став 2. Закона о парничном поступку припадају трошкови целог поступка. Износ трошкова одмерен је према опредељеном захтеву тужене и то: за састав одговора на тужбу у износу од 9.000,00 динара, за састав износ од 18.000,00 динара и за састав ревизије износ од 18.000,00 динара, применом АТ важећем на дан предузимања те парничне радње, односно укупан износ од 45.000,00 динара.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић